

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XIII. Prosequitur mortificationis materiam, & ait religiosam vt ad
veram rationem perueniat, debere fugere omnes mundanas rationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

ipsæ alteri cuidam magnum quid esse videantur, adeo ut hæc magnum fore caritatis opus creditura sit, sociam cōmonere, quomodo talem sibi iniuriam irrogari patiatur, dicens; Deū precor, ut tibi det patientiam, hocq; illi offerre queas; nam ne sanctus quidem plura perferre posset. Paucis ut complectar, talem in lingua alterius dāmon ignem excitat, ut, licet tandem tecum ipsa firmiter statuas illud perferre, à vana tamen gloria tentata maneat; & quidem in re quam non ea qua quidē perferri oportebat, perfectione pertulisti. Imò adeo hæc nostra natura infirma est, ut, esto vanè gloriandi occasionem ipsæ nobis præscindamus, dicendo, nullam in copatendi materiam esse; aliquid tamen fecisse nos putemus, & hoc ipsa in nobis sentiamus; quanto verò id magis, si & alias id pro nobis sentire videamus. Hoc porro afflictionem & pœnam etiam nobis adauget, & cogitare nos facit nos bono iure niti. itaque contingit, animam omnes quas merendi habuerat occasiones amittere, & manere debiliorem, & ostium velut aperiri ut diabolus postea aliquid deterius ei instillet & inspiret. Imò heri etiam posset, ut (etiam te id libenter pati volente) ipsa ad te venirent, & rogarent num bruta bestia sis; cum rationi nimis quàm consensaneum sit, ut quæ nobis iniuria fit, sentiamus. Per amorem Dei vos obsecro etiam atque etiam, carissimæ, ut nulla vestrum per indiscretum aliquem amorem erga aliam moueatur, ad ei in rebus huiusmodi fictas iniurias & afflictiones concernentibus compatiendum; hæc namque compassio similis est illi, quam amici & vxor Iob, erga eum habebant.

Quantum inde mali sequatur, quod anima non bene se in temptatione gesserit.

CAPVT XIII.

COEPTAM MATERIAM DE MORTIFICATIONE PROSEQUI-
tur, & ait, Religiosam ceremonias, punctula, ac rationes mundanas fugere
debere, ut ad veram rationem perueniat.

Sæpius vobis dico, carissimæ, & iam id scripto hic committere volo, & posteris traditum relinquere, ne quæ vestrum eius obliuiscatur, huius domus Religiosis, nec non adeo omnibus qui ad perfectionem aspirant, remissis velisq; quā maximè procul fugiendum esse, ut dicat: Ratione nitentur, & iure, facta mihi iniuria est, & qui mihi illam intulit, immerito intulit. Liberet obsecro nos Deus ab id genus malis rationibus. Quid æquū & iustum fuisse putatis ut benignissimus Dominus noster Iesus tantas iniurias pateretur, & hæc præter omne fas & iustitiā inferretur? Quæ crucē aliā secrete non vult, quā quæ illi æquissimo iure & meritissimo imponitur, ad quid in monasterio agat, nescio: reuertatur ad mundū, ubi horū argumentorū ac rationū nulla habebitur ratio. An fortassis tantū poteritis pati, ut plura pati non debeatis? quānā hæc ratio est? Equidē verè eā nō intellego. Cū aliquis nobis honor, aut applausus, aut bona tractatio cōtinget, tunc

Excusatio quāniopere fugienda.

Iniuria non sunt estimanda iuxta meritum patientis.

S. Theresia

Opera

N. VI

168

tunc huiusmodi proferre rationes possumus (nam profecto rationi plane aduersatur, tale quid nobis in hac vita fieri) sed cum nobis iniuria fit (ita quippe id vocant, non autem quod verè nobis iniuria irrogetur) nescio quid sibi velit quod sic loquamur. Quid? sponiane tam potens regis sumus, an non? si sumus, ecquæ mulier honesta non particeps fieri velit infamiae & probri sponso & marito suo irrogari, esto sua ipsa id voluntate non velit? Adeo ut honoris & infamiae maritus & vxor inuicem participes sint: Quocirca stultum & indignum est, in honore & regno cui partem habere & eo frui velle, & nullam in opprobrio & passione partem querere. Non faxit Deus, ut tale quid vniquam cupiamus: at, quæ inter omnes minimi fieri videbitur, illa omnium se felicissimam exhibet. Et est, reuera felicissima, dummodo prout oportet, id toleret; honor quippe illi nec in hac, nec in altera vita deerit. Et hoc mihi credatis velim, sed, quam stultè & ineptè loquor, quod mihi credi velim, cum ipse summa veritas id etiam asserat. Aliqua saltem in re summam sanctissimæ Virginis matris, cuius habitum gerimus, humilitatem imitemur: summa. Nam reuera turpe est eius nos Moniales dici, illius autem humilitatem non sectari: nam quantumuis ipsæ nos humiliare videamur, quam multum distamus ab eo, ut talis matris filia, & talis sponsa dicamur.

Quam
nisi hono-
rata om-
nium est fe-
licissima.

Imitanda
E. Virginis
humilitas.

Nisi ergo quæ superius dicta sunt, summa cum diligentia referantur, quod hodie exiguum quid, & propè nihil esse videtur, eras forte se veniale peccatum erit; idque tam duræ crucis & digestionis, ut si serio caueatis, solum id mansurum non sit, quæ sanè res in congregationibus pessima cõsequentiæ est. Ad hoc reflectere & aduertere quæ me oporteret nos, quæ ad hanc congregationem venimus, ne alijs, quæ nobis benefacere, bonoq; nobis exemplo præluere allaborant, dum aliquod inferamus. Si autem intelligeremus, quantum detrimenti communitati inferatur, dum mala quæpiam in eam consuetudo introducit, mortem libentius oppeteremus, quam aliquam ad hoc occasionem daremus; hæc quippe mors corporalis est; sed damnum in animabus damnum grauissimum est, & quod, prout mihi quidem videtur, nullum habet: nam vnâ demortuâ semper alia atque alia succedunt, quæ omnes forsitan plus ex vna mala, quam nos induxerimus, consuecunt noxæ, quam è multis virtutibus boni haurient: demon namque efficitur, numquã illa intermoriatur, ac virtutes, per ipsammet naturalem infirmitatem humanam decidunt, nisi homo per se contra nitendo allaborat, & Dei gratiam exposcat. Hem! quam illa magnam caritatem, & quæ Deo obsequium Monialis præstaret, quæ, cum se ad consuetudinem in domo seruari solitas, seruandas imparem videret, hoc in se vellet

Quam no-
xium sit
malam
consuetudi-
nem indu-
cere.

agnoscere, & in mundum hinc regrederetur, priusquam vota ederet, itaque alias quiete sua frui sineret, in nullis omnino monasterijs, si modo credere velint, eam retinebunt; nec ad professionem admittent, quoadusque eam, post multorum annorum probationem & periculum, valde se comperiant emendasse. Non loquor de defectibus circa opera penitentiae & ieiunij; nam, esto haec sint imperfectiones, non tamen huiusmodi sunt, quae tantum, si negligantur, damnum adferant; sed de certis quibusdam conditionibus, quae in nonnullis notantur, quod scilicet laudari & magnifici gaudeant, quod alienos defectus acutè videant, proprios verò numquam agnoscant; & alia huiusmodi, quae in dubiè ex humilitatis defectu oriuntur. si qua huiusmodi sit, nisi eam Deus benigne respiciat, magnum illi spiritum dando, non sinat Deus, eam ut in vestra congregatione retineatis, antequam ipsam ad multos annos probaueritis & videritis nū se correxerit. Noueritis enim, ipsam & nullā in seipsa requiem habituram, & vos omnes quoque inquietaturam. Vnde me illorum miseret monasteriorum, quae saepe, ne quam talis secum in dorem attulit pecuniam, reddere cogantur, vel ut honori amicorum illius consulant, intra domum continent furem, quae ipsorum thesaurum diripiat. Vos honorem mundanum hac in domo prodegistis & perdidistis (pauperculae quippe nullo loco sunt) alienus ergo honor tanto vobis non constet, aut ita curae sit. Honor noster, carissimae esse debet, Deo seruice: si quae autem in hoc vos impedire vellet, honorē suum sibi habeat, & extra maneat. Hac enim de causa maiores nostri anni vnius nouitiatū instituerunt: quidē vellē, ut ante decennium nulla ad professionē emittendā admitteretur: quae enim verē humilis est Monialis, parum curabit quod professionem non fecerit, probē sciens, se, si bona & morigera sit, minime expellendam: si autem bona nō sit, cur huic Christi Saluatoris nostri collegio damificare vult? Voco autem, non bonam, non quae aliquam vanitatem faciat (quam, cum Dei gratia, lōge à domo hac abfuturam credo) sed, quae non bene mortificata sit, ac rebus mundanis, aut sibi, in ijs quae dixi, affectu maligno adhæreiat. Quaecumque autem notabilem in se emendationem non videbit, mihi, quæso, credat, & nullatenus professionem edat, nisi hic habere infernum velit; & deus Deus, ne & postea eum habeat: quia multa illuc deducuntur, in ipsa reperiuntur; & forsitan, nec aliam bene hoc intelligent, quā ego. Hoc mihi credatis velim; alioquin, ipsum tempus quod ad oculum id ostendet, vobis in testem do. Etenim propositum nostrum est, nō solum Monialium, sed & Eremitarū vitam ducere, sicut primi nostri Patres sancti fecerunt; itaq; nos ab omni eo quod creatum est, sequestramus, & separamus. Et cum à Domino aliqua ad hunc locum delecta est, potissimum curamus, hanc ut illi gratiam

S. M. Teresa Opera

g

tiam

Ad quos de-
ficiunt respo-
ndere oportet
ai ut à pro-
fessione ex-
cludant.

Religiosarū
honor est
seruire Deo.

Qua verē
humilis est,
de vobis e-
mittendis
societas non
est.

Non est ad
professionem
admittenda,
quae rebus
mundanis af-
fixa est.

S. Theresia

Opera

VI
16

*Dominus
dat gratia
q̄s quas ad
ordinem S.
Matris vo-
cauit.*

*Est ad per-
fectionē in-
teriorū tem-
pus necessa-
riū est, tamē
exteriora si-
mul tota re-
pudientur.*

*Monasteriū
ingrediētis
iniciū spe-
ctanda est.*

50

S. MATRIS THERESÆ

tiam det, & licet modò non habeat eam quam quidē oportebat, perfe-
ctionem, facili tamen apparet, eam iam eò tendere, idque colligere esse
summo gaudio & iucunditate, quam sentit ex eo quòd iam nullum, com-
vlla vitæ huius re sibi negotium posthac fore videat; nec non è summa
illa delectatione, quam ex omnibus rebus ad religionem spectantibus
percipit.

Iterum dico, si quæ ad ea, quæ mundi sunt, affecta sit, & operam na-
det ut paulatim proficiat, illam ad monasteria nostra profectas incipit
videri; & si nihilomin⁹ omninò Monialis esse velit, ad aliud Monasteriū
concedere posse; sin minus, visuram quomodo sibi res sit successura. Ne-
quæ hoc primū incepti, non insimulet, quod ipsam non commone-
rim. Si modò cælum in terra inueniri possit, domus hæc cælum est ei
satis est soli Deo placere, & de propria commoditate parum sollicita
& satis commode beneque in ea sumus. Sed, si amplius quid desiderat,
omnia perdet, quia id hic non habebit. Anima porro, quæ contenta
est, similis est nauseabundo; hic enim, quantumvis cibus sapidus est, na-
seam eius concipit, & quod benevalentes quā cupidissimè comedunt,
hoc ipsi in stomacho nauseam ciēt. Alibi melius salutem suam operan-
tur, & forsitan ad eam paulatim pertinger perfectionem quam hacten-
non poterat, cum illa simul & semel hic assumatur. Nam et si ex-
ctandum sit tempus, ut quoad interiora ab omnibus penitus nos seque-
strems & mortificemus; quoad interiora tamen id fieri debet quā bre-
uissime, ob ingentia quæ inde ad alias deriuari possent damna. Erit
(cum nimirum omnes sodales suas id facere videat, & semper in tam bo-
no consortio agat & conuersetur) anno vno non proficiat, vereor ut
iam multis annis non proficiat. Non dico, pari id in ipsa perfectione
tutum, quæ in alijs erit; ita tamen, ut aperte intelligatur, ipsam paulatim
meliusculè habere: quod statim videre est, cum morbus ipse mortuus
non est.

CAPVT XIV.

OSTENDIT, QUANTI REFERAT, NULLAM EARUM
professionem admittere, quarum spiritus rebus prædictis
contrarius est.

CRediderim equidem Dominum benignè & fauorabiliter
modum se gerere erga eum qui firmam apud se determi-
nationem facit; atq; ideo illius quæ ad Ordinē admittitur consideranda
tentio est, scilicet ut non solum huc veniat ut sibi ipsi bene sit quæ
admodum hodierna die permultas facere videmus. esto hanc intentionem
Dominus perficere possit, si persona bono sit ingenio, & valeat iudicare.